

tigelse disse Institutioner kunne have, er det givet, at i det Øjeblik, der oprettes en saadan Institution i en By, er Følgen af dens Virksomhed, at en Mængde Skatteydere, som hidtil have haft Indtægt i Kommunen, blive ude af Stand til at leve af deres Erhverv, og den Skatteindtægt, Kommunen har haft af dem, forsvinder, uden at man faar nogen egentlig Erstatning derfor. Det nytter ikke at henvise til, at vi have en Lov om Beskatning af Aktieselskaber, thi efterhaanden som Udviklingen gaar frem, kan det meget let tænkes, at f. Eks. et stort amerikansk Firma opretter et Aktieselskab, et Varehus i København, der drives f. Eks. med en Aktiekapital, hvoraf de $\frac{2}{3}$ er sat i Forretningen i Form af Laan, hvoraf der svares en betydelig Rente. Af denne Rente kan man jo ikke faa nogen Skat. Hvis der saa er en mindre Aktiekapital, som paa Grund af den høje Forrentning ikke giver det fjerneste Udbytte, altsaa en Aktiekapital, der er rent nominal, er Følgen deraf, at dette Selskab kun har en Indtægt af 6—7—8 pCt. af den heri anbragte Kapital, og Kommune og Stat opnaa ikke at faa den Skat deraf, som de burde have. I Udlandet, navnlig i Tyskland, har man haft sin Opmærksomhed henvendt paa den Fare, som set fra et Skattestandpunkt og ogsaa fra Næringslivets Standpunkt ligger i Udviklingen af disse Institutioner. Man er gaaet den eneste Vej, ad hvilken man kan faa en virkelig Beskatning af dem, nemlig at indføre en Skat paa Omsætning. Man er, saa vidt jeg ved, et enkelt Sted gaaet saa vidt, at man har indført en Skat af 1 pCt. paa en Del af Omsætningen og helt op til 2 pCt., naar Omsætningen var naaet til et større Beløb. Det forekommer mig, at Tidspunktet er inde til ved en Reform af vor Skattelovgivning at have sin Opmærksomhed henvendt paa de Skatteobjekter, som bør rammes, og som bør yde en vis Erstatning for den Skade, de volde ved at nedsætte Skatteindtægten i Kommunen.

Indenrigsministeren (Jensen-Søndrup): Det er rigtigt, som mange ærede Medlemmer have sagt her, at det ikke kan siges at være en ideal Skattereform, her foreligger; det giver Forslaget sig heller ikke ud for. Jeg er ikke helt uenig i de Betragtninger, som ere fremsatte af det ærede 3de Medlem for 8de Kreds (Kristensen), det ærede 2de Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) og maaske andre ærede Medlemmer, at det ideale, hvis man

overhovedet kan siges nogen Sinde at naa det, vil være dette at faa en Indkomstskat med stigende Skala og en Formueskat som en Slags Tillægsskat. Det er dog min Opfattelse, at hvis vi fra den gamle Ligningsmaade, man plejer at kalde Ligning paa bedste Beskub, straks vare gaaede over til en saadan, om jeg har Lov til at sige, ideal Beskatningsmaade, altsaa med faste Regler for Indkomstskatten efter en vis Skala og med faste Regler for Formueskatten med et vist Tillæg for Formuen, antagelig stigende i Forhold til Formuens Størrelse, vilde Misfornøjelsen med de nye Regler være bleven endnu stærkere end efter de i 1903 fastsatte Regler. Ved disse blev der dog givet et ret stort Spillerum med Hensyn til det frie Skøn, ikke alene for de smaa Indkomster, men ogsaa for de Indkomster, der skulle behandles efter de i § 7 fastsatte Regler, hvorefter man kan nedsætte med indtil 65 pCt. eller forhøje med indtil 25 pCt.

Det har, som sagt, hverken fra Kommissionens Side eller fra Ministeriets Side været Tanken, at der ved dette Lovforslag skulde opnaas en ideal Skattereform. Naar man vil se til Bunds i Sagen, tror jeg ogsaa, at man vil indrømme, at det, der først og fremmest har været krævet, er at faa en anden Ordning af Erhvervsskatten; ligesom det ogsaa er det vigtigste i Forslaget. Den Begyndelse til Indførelsen af en Erhvervsskat, man fik i 1903, har jo været en Skuffelse, og det maa indrømmes, at man ikke naaede, hvad man da tilsigtede. Jeg skal ikke nægte, at jeg er i Uoverensstemmelse med det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) i hans Betragtning af en Erhvervsskat. Det maa jo huskes, at det, der er Tale om ved en Erhvervsskat, er det, om enkelte Skatteborgere ved at flytte fra deres Kommune, uden Hensyn til, om de flytte ud i et Skattely eller ej, skulle have Lov til at skubbe en Del af de Udgifter, de selv skulde have været med til at bære, over paa dem, der blive tilbage. Det Spørgsmaal synes jeg, at man først og fremmest maa stille, om en Mand, der har nøjagtig den samme Indtægt som andre, der blive tilbage i Kommunen, skal ved at flytte kunne skubbe den Del af Kommunens Udgifter, som enhver, der bor i Kommunen, ifølge vor Lovgivning og den almindelige Opfattelse skal bære, over paa dem, der blive tilbage, og som ikke ville eller ikke kunne flytte. Jeg tror ikke, at man naaede det, man tilsigtede i 1903, og Spørgsmaalet